

Kiss Benedek

Károgó téli ének

*Mint hajléktalanok, dülöngélnek
a fák a téren. Mint kiknek tavaszuk nincs.
A hó is levedlett róluk, mezítláb toporognak.
Varjak ringnak ágaikon – megfeketedett gyümölcsök.*

*Varjúhódok én is az Isten-fa ágai közt,
de károgó énekem nem jut emberi fülbe.
Mentőautók száguldoznak a mocskos latyakban,
az olvadásban csak az emberszív nem enged föl.*

*És gyerek nincs. De szép volt régen ilyenkor,
szánkó szánkót taposott a cukor hóhabokban,
s oly édes volt a repülés, az ellenállás nélküli iram,
hogy a jégcsapok mind csilingelve ugráltak le kacagtukban.*

*Csak néhány kiskutya viháncol s a gazdinők büszkén mosolyognak.
Léha, buja galambcsapatok otromba szárnycsattogása.*

Öregkori csalogató

*Feketerigó füttye harsog
az alkonyatban.
Hozzá röppen a tojó,
s a fiú rögtön
abbahagyja.*

*Ezek már élnek világukat,
szerelmem!
Tudják, hogy nem jó egyedül,
repülnek
ketten.*

*Tudjuk mi is, mégis
külön szobában alszunk,
nem halljuk egymás
lélegzését,
ha nagyot sóhajtunk.*

*Rossz álmainkban még a
nyöszörgés se hallszik át.
Pedig a két szoba
nem két külön
világ.*

*Gondod a gondom,
gondom gondod,
mégis.
De azért fújom a
csalogató dalt,
mint a rigó,
én is.*

Anyám, én és a szárnyak

*A szerelem özvegye volt,
s ő adta lábam alá a mennyet.
Ha csavarogtam, nem tartott vissza,
topogjak, lépkedjek,
menjek.*

*De szeme rajtam volt, őrködött,
hisz tudta,
ha kezét fogom, akkor is
leveri lábam ujját az
utca.*

*S szállni tanított – ne üssem lábam.
Mind följebb, mindig följebb.
S köröztünk gólyákkal,
kerülgetve felhőket, viharokat és
kenderföldet.*

*Megtelt csodával sokszor a műhely.
Férceltem én is, gomblyukasztam.
Zengett az ének, azon röpiültünk.
Majd roskadt vállát
megropogtattam.*

Volt egy kínai császár – egy író
megleste, – az biz
nem örült a röpülésnek.
De anyám vitt föl, magasra vitt.
Ikarosz voltam, ki el nem égett.

S jöttek a bárányfelhők, a holdak.
Akkor már leste csak apadó szemmel.
Hajrá, a röpülés nem érhet véget!
Szívem volt a motor,
agyam propeller.

Majd végül lezuhant – várta a föld.
Én még keringek
lankadó szárnyal.
Mind lejjebb, mind lejjebb, míg egyesülök
újból a földdel és anyámmal.

Árnyék és fény

Árnyék húsöl a tenyeremben,
bőröm meg harapja a Nap.
Mégférnek jól mind a ketten
a beláthatatlan ég alatt.

S megfér a gondolat,
száguldozik a végtelenben.
S meglelem ártatlanságomat,
amit már régen elvesztettem.

Szerettem mindenkit. Szerettem
való- és ködvilágomat.
Tudom, hogy előbb-utóbb helyemben
csupán árnyék és fény marad.

Mintha

*Mintha lenne választásod,
mintha lenne alternatíva.
Mintha nem őszült volna meg a Föld,
mintha lenne még más, mint e mintha.*

*Mintha tudnál még magot vetni
huppogó tavaszi szántásokon.
Mintha kiteleltél volna
sárga sült tökön, tökmagon.*

*Mintha a szent Karácsony is
nem ordasok órája lenne.
Mintha a valótól, mit megélsz,
nem szállna sötétség szemedre.*

*Mintha lenne még föltámadás,
jövőbe vivő függőhíd, bár rozoga.
Rovod csak köreid, de hova mennél,
életedben már nem érsz oda.*

*Mintha nem őszült volna meg a Föld,
mintha lenne más, mint e mintha.
De azért járd csak utadat,
ha már nincs más
alternatíva.*

Mássz csak tovább!

*Íme, hát este van megint.
De azért a vonatfütyty
nem téved el, ha kisiklik is
a vonat. Egészen
Istenig száll föl, s az utasok
megmenekülnek.
Harangszó köde borítja be
a réteket, a róka zokog és
kisnyúlra vadászik. Vagy
vadmadárra. Csörtetve röppen föl
a fácánkakas. Ő is
Istenhez menekül, ahogy szárnya
meghasogatja a ködtakarót.*

*Hát én, legkisebbik
70 éves fiú, szaggassam-e még
a vasbocskort? Nem lenne
ideje már lezuhhintani vissza a
Földre, hiszen az égigérő-fa
sohasem éri el az eget?*

*Mássz csak tovább, fiú,
súgja egy angyal, hisz jó darabot
haladtál már, s amikor végső
sóhajtásodig érsz, ott találsz
a fa csúcsát.
Mássz csak tovább, öregember.*

Pünkösdi havában

*Virágaival eljött Pünkösdi,
kihajtott az öreg diófa.
Egy éve már, hogy újra élek,
de mintha élnék századok óta.*

*Pók ereszkedik le egy ágról,
és most nem hoz balhiedelmet.
A levélrések közt vastag sugárban
osztja a Nap az áldást, kegyelmet.*

*Megizmosodnak majd a hajtások,
s mint tej a tőgyből, szűrődik a fény,
s megterít hússal a diófa alja,
mikorra megkondul a dél.*

*S zokog lelkem a boldogságtól,
mert a diók zöld gömbjei
úgy hullámoznak a fejem fölött,
mint egy galaxis csillagai.*